29/04/2025

Κήρυγμα Ι.Μ. Σάμου για την Κυριακή των Μυροφόρων: «Η σχέση μας με τον Χριστό, προηγείται κάθε άλλης φροντίδος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σάμου, Ικαρίας και Κορσεών

Με τίτλο «Ἡ σχέση μας μέ τόν Χριστό, προηγεῖται κάθε ἄλλης φροντίδος», η Ιερά Μητρόπολη Σάμου, Ικαρίας και Κορσεών δημοσίευσε το το κήρυγμα για την Κυριακή των Μυροφόρων.

“Τόσο μέσα από το αποστολικό ανάγνωσμα, όσο και μέσα από την διήγηση του ιερού Ευαγγελίου έρχεται αβίαστα το συμπέρασμα, πως είναι αδήριτη ανάγκη να αναπτύξουμε μια ζωντανή σχέση με τον Χριστό, η οποία θα έρχεται σε συνέχεια του ήθους τόσο των Αγίων Αποστόλων, όσο και αυτών των αγίων ανθρώπων, των Κηδευτών του Κυρίου και των Μυροφόρων Γυναικών. Μια ζωή στην οποία θα προκρίνεται η διακονία του Χριστού, όχι μόνο μέσα από τα έργα αγάπης, αλλά κυρίως μέσα από την συμμετοχή μας στη θεία Λατρεία, μέσα από την συχνή θεία Κοινωνία, μέσα από την ακρόαση του θείου κηρύγματος και εν γένει της Ορθόδοξης Κατήχησης, ώστε να προαγόμαστε πνευματικά και να μην ενδιαφερόμαστε μονοδιάστατα για τις υλικές μας ανάγκες, προκρίνοντας εν τέλει τις υλικές απολαύσεις, εις βάρος της πνευματικής μας συγκρότησης”,

αναφέρεται μεταξύ άλλων στο κήρυγμα.

Παρακάτω ολόκληρο το κήρυγμα:

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ θεία Λειτουργία.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι συγκεντρώνονταν μαζί μέ τά μέλη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, κατά τό πρότυπο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καί ἀφοῦ κήρυτταν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ τελοῦσαν τήν Θεία Εὐχαριστία. Συνδυάζοντας δέ τήν φιλοξενία, ὡς χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν Χριστιανῶν, ἤ συνέτρωγαν ὅλοι μαζί ἤ διαμοίραζαν τρόφιμα καί ἄλλα ἀναγκαία στούς ἔχοντες ἀνάγκη, μέ πρώτους τίς χῆρες καί τά ὀρφανά, γιά τήν μέριμνα τῶν ὁποίων γίνεται λόγος καί στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (βλ. θ΄ 39), στήν Α΄πρός Τιμόθεον ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (ε΄3), ἀλλά καί τήν Καθολική (πρός ὅλους) ἐπιστολή τοῦ Ἰακώβου (α΄29).

Ἐπειδή ὅμως τά προβλήματα ἀπό τίς ἀνθρώπινες μικρότητες ποτέ δέν ἔλλειψαν, οὔτε ἀπό τούς Χριστιανούς, μᾶλλον δέ σε αὐτούς ξεσηκώνονται πιό πολύ ἀπό τόν διάβολο, δημιουργώντας συχνά ταραχές καί ἀκαταστασίες, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀποφάσισαν ἀπό κοινοῦ νά προτείνουν στούς Χριστιανούς, νά ἐκλέξουν ἑπτά ἄνδρες τούς ὁποίους τούς χειροτόνησαν Διακόνους, ὥστε νά ἐπιστατοῦν στήν διακονία τῶν τραπεζῶν, δηλαδή τά κοινά δεῖπνα τῶν χριστιανικῶν ἀγαπῶν καί νά φροντίζουν γιά τήν δίκαιη διανομή τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, μέ σκοπό τήν ἀποφυγή ἐρίδων καί σκανδαλισμοῦ, μέ τά ὁποῖα χαίρεται μόνο ὁ ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας καί οἱ ἀκόλουθοί του.

Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων ἐπισημαίνει μέ ἔμφαση, ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐπέλεξαν νά χειροτονήσουν τούς ἑπτά Διακόνους γιά τήν διακονία τῶν κοινῶν δείπνων, διότι, ὅπως εἶπαν στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας: «δέν ἀρέσει οὔτε στόν Θεό, οὔτε καί σ’ ἐμᾶς νά ἐγκαταλείψουμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά ὑπηρετοῦμε τά τραπέζια τῶν φαγητῶν…ἐμεῖς θά ἐπιμείνουμε καρτερικά στήν προσευχή καί στή διακονία τοῦ Λόγου» (βλ. Πράξ. στ΄ 2-3), δηλαδή στήν τέλεση τῆς θείας Λειτουργίας καί τή διακονία τοῦ κηρύγματος τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ προτεραιότητα, τήν ὁποία ἔδωσαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, στήν λειτουργική προσευχή καί στό κήρυγμα, δέν σημαίνει ἀσφαλῶς τήν ὑποτίμηση τοῦ ἔργου τῆς διακονίας τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων. Καταδεικνύει ὅμως τήν ἱεράρχηση δύο, θά μπορούσαμε νά ‘ποῦμε, ἱερῶν διακονιῶν, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦσαν ἐντολή τοῦ Ἴδιου τοῦ Κυρίου. Μπροστά στή διακονία τῶν τραπεζῶν τῶν δείπνων τῆς ἀγάπης, ἀσυγκρίτως ἀνώτερη καί ἀναντίρρητα ὑψηλότερη καί ἱερώτερη εἶναι ἡ

τέλεση τῆ θείας Λειτουργίας καί τό κήρυγμα τοῦ θείου Λόγου. Καί τοῦτο διότι τά κοινά δεῖπνα ἀφοροῦν στόν χορτασμό καί τήν αὔξηση τοῦ σώματος, ἐνῶ ἡ θεία Λειτουργία καί τό θεῖο κήρυγμα ἀφοροῦν στήν πνευματική τροφοδοσία καί τήν κατά Χριστόν αὔξηση τοῦ ἀνθρώπου, διά τοῦ ἄρτου τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὁ Ὁποῖος κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό, ὅπως ὁ Ἴδιος ὁ Χριστός ὀνομάζει τόν Ἑαυτό Του στό 6ο κεφάλαιο τοῦ Ἰωάννου καί διά τοῦ λόγου τῆς ζωῆς, ὅπως καί πάλι ὁ Ἰωάννης ἀναφέρει στήν Α΄ Καθολική Ἐπιστολή του (βλ. α΄2).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό Σῶμα του Χριστοῦ καί γι’ αὐτό πρωτίστως εἶναι θεσμός πνευματικῆς τάξεως. Συγκροτεῖ δέ τά μέλη Της μέσα ἀπό τήν λατρευτική ζωή, μέ κέντρο τήν θεία Εὐχαριστία καί τό κήρυγμα τοῦ θείου Λόγου, τά ὁποῖα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους. Ἡ διδασκαλία τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀπαραίτητο συστατικό τῆς θείας Λειτουργίας, εἶναι ἀναγκαῖα γιά τήν κατήχηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Γι αὐτό δέν πρέπει νά παραθεωρεῖται ὡς κάτι περιττό. Φέρουν μέγιστον τῆς εὐθύνης βάρος, ὅσοι ἀδιαφοροῦν, γιά τό θεῖο κήρυγμα, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ τό κύριο ἔργο τοῦ Ἐπισκόπου καί τήν πρώτη εὐθύνη, τήν ὁποία ἀναλαμβάνει ὁ Πρεσβύτερος μέ τήν χειροτονία του.

Ἡ σημερινή ἡμέρα ὅμως ἐκτός ἀπό αὐτές τίς ἐπισημάνσεις, προβάλλει ἐνώπιόν μας τά ἱερά πρόσωπα τῶν κηδευτῶν τοῦ Κυρίου, Ἰωσήφ τοῦ ἀπό Ἀριμαθαίας καί Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητή, μαζί μέ τήν χορεία τῶν ἁγίων ἐνδόξων Μυροφόρων, οἱ ὁποῖες περιστοίχιζαν καί συντρόφευαν τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἰδίως κατά τίς στιγμές τοῦ φρικτοῦ ἑκουσίου Πάθους τοῦ Κυρίου μας, μέ πρώτη, τήν ἁγία Μαρία τήν Μαγδαληνή.

Ὅλοι τους, ἄνδρες καί γυναῖκες, ἀψήφησαν τόν κίνδυνο, πού διέτρεχαν ἀκόμη καί γιά τήν ζωή τους, καί ἐξέφρασαν τήν ἔμπρακτη ἀγάπη τους στόν Χριστό, διακονώντάς Τον, καθ’ ἥν στιγμήν οἱ Μαθητές Του κρύφτηκαν φοβούμενοι τόν θυμό τῶν Ἰουδαίων. Ἡ τόλμη καί ἡ γενναιότητά τους τονίζεται μέ ἔμφαση ἄμεσα καί ἔμμεσα ἀπό τούς ἱερούς Εὐαγγελιστές.

Ὅμως στήν Ἱστορία δέν ἔμειναν μόνο γιά τήν ἀδιαμφισβήτιτη ἀνδρεία τους, ἀλλά κυρίως γιά τό γνήσιο χριστιανικό τους ἦθος καί τό ἀπαράμιλλο ἐκκλησιαστικό τους φρόνημα, ἐξαιτίας τῶν ὁποίων πρόλαβαν, ἄς ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση, τήν ἀπόφαση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, νά ἐπιμείνουν στήν προσευχή καί τό κήρυγμα καί νά μήν ἀσχοληθοῦν μέ τή διακονία τῶν τραπεζῶν.

Δέν ἦταν μόνο τό ὅτι τόλμησαν νά ἀποκαθηλώσουν καί νά ἐνταφιάσουν τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἦταν μόνο τό ὅτι ἔσπευσαν νά ἀγοράσουν ἀρώματα γιά νά ἐπιτελέσουν τά νεκρικά τους ἔθιμα. Δέν ἦταν μόνο τό ὅτι ὑποτίμησαν κάθε κίνδυνο καί ἀπειλή.

Ἦταν κυρίως τό γεγονός, ὅτι αὐτά τά προέκριναν εἰς βάρος τῆς προετοιμασίας τοῦ πασχαλινοῦ τους Τραπεζιοῦ. Διότι τότε καί ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι προετοιμάζονταν νά ἑορτάσουν τό Πάσχα τους, τήν μεγαλύτερη ἑορτή τοῦ ἑβραϊκοῦ ἑορτολογίου, πού τούς θύμιζε τήν ἐλευθερία ἀπό τήν σκλαβιά τῆς Αἰγύπτου, ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος μαζί μέ τίς Μυροφόρες γυναῖκες, δέν ἀσχολήθηκαν μέ καμμία πασχαλινή προετοιμασία. Οὔτε τό πασχαλινό τραπέζι τους ἑτοίμασαν, οὔτε γιά τίς οἰκογένειές τους φρόντισαν νά μαγειρέψουν, οὔτε νά εἶναι μαζί τους καί νά περάσουν οἰκογενειακά προτίμησαν, ἀλλά προέκριναν νά διακονήσουν τόν Χριστό κάι μάλιστα διακινδυνεύοντας τήν ζωή τους. Ἀφιέρωσαν τόν χρόνο τους στήν φροντίδα ἐκείνου τοῦ ἀχράντου Σώματος, τό ὁποῖο κόπηκε πάνω στόν τίμιο Σταυρό γιά τίς ἁμαρτίες μας καί ἐκείνου τοῦ τιμίου Αἵματος, τό ὁποῖο ἐκχύθηκε γιά νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τόν διάβολο καί νά μεταγγίζεται σέ ἐμᾶς γιά νά ἔχουμε ζωή καί σωτηρία.

Ἀντί τοῦ ἑβραϊκοῦ τους Πάσχα, διακόνησαν τό Πάσχα τῆς σωτηρίας μας καί ἔτσι ἔγιναν διαπρύσιοι κήρυκες τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ καί χωρίς νά τό καταλάβουν ἐνδεχομένως, διά τῆς ἱερᾶς διηγήσεως τῶν Εὐαγγελίων ἔμειναν στήν ἱστορία, ὡς ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν πράξη λίγα χρόνια νωρίτερα, αὐτό πού διακήρυξαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι: «δέν ἀρέσει οὔτε στόν Θεό, οὔτε καί σ’ ἐμᾶς νά ἐγκαταλείψουμε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά ὑπηρετοῦμε τά τραπέζια τῶν φαγητῶν…ἐμεῖς θά ἐπιμείνουμε καρτερικά στήν προσευχή καί στή διακονία τοῦ Λόγου».

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Τόσο μέσα ἀπό τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὅσο καί μέσα ἀπό τήν διήγηση τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἔρχεται ἀβίαστα τό συμπέρασμα, πώς εἶναι ἀδήριτη ἀνάγκη νά ἀναπτύξουμε μιά ζωντανή σχέση μέ τόν Χριστό, ἡ ὁποία θά ἔρχεται σέ συνέχεια τοῦ ἤθους τόσο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅσο καί αὐτῶν τῶν ἁγίων ἀνθρώπων, τῶν Κηδευτῶν τοῦ Κυρίου καί τῶν Μυροφόρων Γυναικῶν. Μιά ζωή στήν ὁποία θά προκρίνεται ἡ διακονία τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνο μέσα ἀπό τά ἔργα ἀγάπης, ἀλλά κυρίως μέσα ἀπό τήν συμμετοχή μας στή θεία Λατρεία, μέσα ἀπό τήν συχνή θεία Κοινωνία, μέσα ἀπό τήν ἀκρόαση τοῦ θείου κηρύγματος καί ἐν γένει τῆς Ὀρθόδοξης Κατήχησης, ὥστε νά προαγόμαστε πνευματικά καί νά μήν ἐνδιαφερόμαστε μονοδιάστατα γιά τίς ὑλικές μας ἀνάγκες, προκρίνοντας ἐν τέλει

τίς ὑλικές ἀπολαύσεις, εἰς βάρος τῆς πνευματικῆς μας συγκρότησης.

Ἐάν βέβαια θέλουμε νά ζοῦμε ἐν Χριστῷ καί σέ αὐτήν τήν πρόσκαιρη ζωή, ἀλλά και αἰωνίως! Ἀμήν.